

Knipan och hennes ungar

De flesta av oss är nog intresserade av djur och fåglar, särskilt om vi också har tillfälle att studera dem på nära håll. I vår familj har detta intresse många gånger givit oss stort utbyte i form av nöje och trevnad. Vår tomt ligger också lämpligt till för fågelstudier, med barr- och lövskog ända in på stugan och öppen mark där nedanför ända ner mot sjön. Ja, nog vore mycket att berätta, men jag skall in-skränka mig till att skildra en intressant men kort händelse, den varade högst tio minuter.

Vi har varje sommar under många år haft ett par knip-änder häckande i en holk, uppsatt i en kvistig tall drygt tiotalet meter från boningshuset. De har aldrig gjort stort väsen av sig, vi har bara hört visslandet från deras vingpennor, när de i rak kurs kommit flygande mot boträdets och med en dov duns hamnat inne i holken. Inte heller har vi hört ett ljud från ungarna, inte ens när de fått mat, när ju andra fågelungar brukar skrika och föra ett väldigt väsen. Men under alla dessa år har vi aldrig fått se några knipungar, vilket förvånat oss mycket.

Men så en vacker och solig sommarmorgon i början av juli förundnades det mig att få se ett skådespel, som jag väl aldrig glömmet. Vid fyratiden på morgonen vaknade jag av att ett nytt fågelläte hade kommit in i den brusande kören, som man är van att höra utan att man just tänker på det. Jag låg för öppet fönster, och min nyfikenhet var stor, när jag tyst smög mig fram till fönstret för att titta ut.

Tallen med knipholken växer på en slänt, och under tallen är en hög med stora stenar. Nedanför slänten är en gammal linda, och i gräset där står andhonan med ett ivrigt lockande läte. Vad skall nu ske? undrade jag. — Då plötsligt kommer en unge eller rättare sagt en dunboll som kastad ut ur bohålet. Den dunsar från gren till gren på den stora tallen för att sedan ramla rakt ner i stenhögen. — Nu började jag förstå, varför vi aldrig fått se några levande knip-ungar. De små livet kunde ju aldrig klara detta fall med livet i behåll. Nu ångrade jag bittert, att jag hade satt holken så högt, c:a fem meter

över marken. Och alla kvistarna, som de slog sig på, allt var ju hur tokigt som helst!

Det kom i alla fall sju stycken sådana små dunbollar nerdråsande. Totalt bortkomna i början, men se där nu! Efter några sekunder kvicknade de till och lunkade en efter en ner på lindan till sin mamma, som fortsatte med sitt lockande. — Nu började det mest spännande. Jag tänkte det skulle bli en enda röra för mamman att reda ut, men där bedrog jag mig!

Ungarna betedde sig alldeles som en grupp fulltrimmade soldater, som fått lära sig vad pli är för något. En efter en ställde de sig i rad bakom mamman. Där stod nu strax sju stycken i absolut korrekt rättning. De försvann så småningom för min syn, och det sista jag såg var hur andmamman, stor och stark, liksom plöjde undan det höga och täta gräset, så att ungarna skulle få lättare att gå. Att gå på rak linje var ju mycket lättare för dem än att gå flera i bredd. Kursen de tog var alldeles rakt fram, inte ett enda streck fel åt varken höger eller vänster. Jag skulle själv ha tagit samma kurs för att få kortaste vägen till den vik av Siljan, där Gesunda-ån mynnar ut. Det är c:a 300 m dit ner till vattnet, och mycket buskar och moras som måste passeras. Över en trafikerad körväg måste de också gå. Men de hade ju en så säker medfödd instinkt, så det gick nog bra i alla fall.

När de kommit ner till vattnet, klarade de sig galant, men för att bli flygdugliga fåglar måste de nog växa och träna ytterligare någon månad. Men en intressant inblick i naturens barnkammare hade jag fått.

Bos Järk